

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám: <i>IV/1858-5/2017</i>			
Az Alkotmánybíróság részére	Érkezett: <i>2017 NOV 20.</i>	Melléklet: <i>db</i>	
	<i>Személyesen</i>	Példány: <i>6 db</i>	Kezelőiroda:
Ügyszám: <i>IV/1858/2017.</i>	Kezelőiroda: <i>du</i>	Erkezett: <i>2017 NOV 20.</i>	
Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítése		Ügyszám:	
		ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Tóthné Boros Mónika [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] indítványozók, nyilatkozunk, hogy az Alkotmánybíróság előtt IV/1858/2017. ügyszámon folyamatban lévő ügyünkben, a továbbiakban képviselő közreműködése nélkül, személyesen járunk el. Ennek megfelelően kérjük az Alkotmánybíróságot, hogy minden további közlést, illetve iratot nekünk címezve küldjön meg.

Alkotmányjogi panaszunkból mellőzzük az Alaptörvény E) cikk (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozást. Észleltük ugyanis, hogy az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján az Alaptörvény e rendelkezéseire alkotmányjogi panaszt alapítani nem lehet.

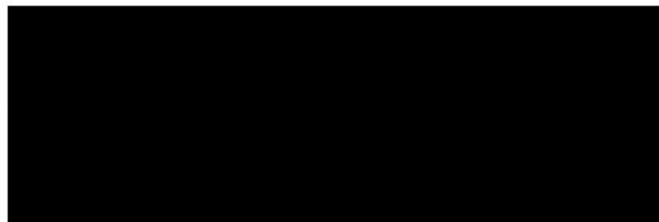
Meghatalmazottunk útján benyújtott alkotmányjogi panaszunkat, a fentebb leírt kivétellel változatlanul fenntartjuk, azt, az Alkotmánybíróság felhívásának megfelelően teljes terjedelmében, teljes bizonyító erejű magánokirati formában újból csatoljuk, valamint az Alkotmánybíróság felhívásának eleget téve az alábbiakkal egészítjük ki:

Álláspontunk szerint a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.574/2017/5/II. számú ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a bíróság ugyanis nem tett eleget a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból fakadó indokolási kötelezettségének, valamint a bíróság túlterjeszkedett a hatáskörén akkor, amikor maga értelmezte az uniós jogot.

A másodfokú bíróság ítéletéből nem derül ki, hogy milyen indokok alapján jutott a bíróság arra a következtetésre, hogy „...nem esik az (a szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK) Irányelv hatálya alá valamennyi, az utazással összefüggésben megfizetett díj megtérítése, így a sztoróbiztosítási díj, a vízumdíj és vízumügyintézés díja ...” (másodfokú ítélet 5. oldal)

Az ítélet indokolásban a bíróság az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) C-430/13. számú ügyben hozott határozatát értékelési körébe vonja ugyan, de a fentebb idézett rendelkezést és az EUB határozatát semmilyen módon nem kapcsolja össze, nem utal arra, hogy az EUB határozatának ok-okozati következménye lenne döntése. Az EUB határozata nem is szolgál, és nem is szolgálhat a Fővárosi Ítéltábla kifogásolt döntésének alapjául, hiszen abból a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik az indítványozók számára hátrányos döntés.

Tóthné Boros Mónika
[Signature]
 1
 INDÍTVÁNYOZÓK

Megítélésünk szerint a Fővárosi Ítéltáblának az EUMSZ 267. cikke alapján a kérdést, miszerint a szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 7. cikkében foglalt biztosítéknak ki kell-e terjednie a sztornóbiztosítási díjra, a vízumügyintézési díjra, valamint a vízumdíjakra, előzetes döntéshozatali eljárás keretében az EUB elé kellett volna terjesztenie.

Az EUB és az Alkotmánybíróság gyakorlata sem tekinti az EUMSZ 267. cikke szerinti előterjesztési kötelezettséget automatikusnak és feltétlennek, ugyanakkor az EUB által kimunkált feltételek alapján ügyünkben az Ítéltáblának ezt meg kellett volna tennie.

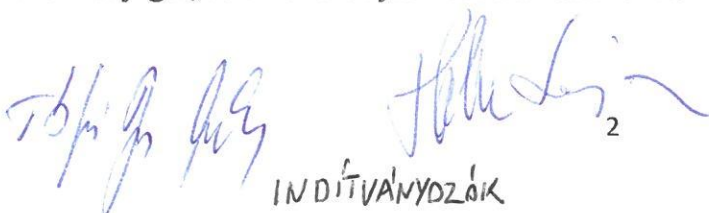
Az EUB konkrétan meghatározta (C-283/81. számú, *Srl CILFIT kontra Ministero della Sanità* ügy) mely esetekben mentesülnek a tagállami bíróságok az előterjesztési kötelezettség alól. Így a kötelezett bíróságoknak nem kell előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezniük, ha

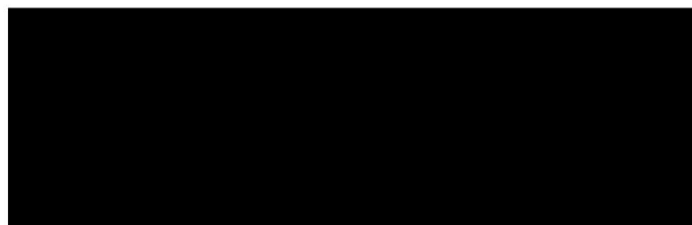
1. azt állapították meg, hogy a felmerült kérdés nem releváns, vagyis a kérdésre adott válasz nem befolyásolhatná érdemben a jogvita megoldását;
2. a szóban forgó közösségi jogi rendelkezést a Bíróság már értelmezte (*acte éclair doktrína*);
3. a közösségi jog helyes alkalmazása annyira nyilvánvaló, hogy az minden ésszerű kétséget kizár. (*acte clair doktrína*)

Álláspontunk szerint

- 1) a felmerült kérdés releváns, hiszen emiatt mérsékelte ítéletében az Ítéltábla alperes kártérítési kötelezettségét;
- 2) az Irányelv 7. cikkét, az EUB azon kérdéssel összefüggésben, amellyel kapcsolatban az Ítéltábla maga vont le következtetést az EUB még nem értelmezte;
- 3) az uniós jog alkalmazása nem nyilvánvaló, hiszen
 - a) egyrészt a rendelkezés rövid, nem bontja ki olyan részletességgel a szabályozást, amely alapján pusztán a rendelkezésre alapozva minden kétséget kizáróan eldönthető a jogvita,
 - b) másrészt a felperes és az alperes eltérő álláspontot képviseltek a rendelkezés értelmével kapcsolatban,
 - c) harmadrészt az első fokú bíróság, ítéletét az EUB C-430/13. számú ügyben hozott végzésre alapítva, az Ítéltábla döntésétől a vitatott kérdésben teljesen eltérő döntést hozott, ebből következően, ha rendelkezés nyilvánvaló lenne, akkor a bíróságok csak egyfajta értelmezéssel élnének.

Álláspontunk szerint a Fővárosi Ítéltábla ahelyett, hogy a jogvitában felmerült uniós joggal kapcsolatos kérdést előzetes döntéshozatalra az EUB elé terjesztette volna, saját maga értelmezte Irányelvet, és a saját maga által elvégzett jogértelmezés alapján hozta meg döntését. Mindezzel, hatáskörén túlterjeszkedve, önkényesen leszűkítette az Irányelv hatályát. A bírói döntést alapvetően befolyásoló alaptörvény-ellenességet elsősorban nem az veti fel, hogy az Ítéltábla nem kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárást, hanem az, hogy az Ítéltábla, tagállami bíróságként egy releváns, és korábban még el nem döntött kérdésben maga értelmezte az uniós jogot, és ezzel túlterjeszkedett a hatáskörén.

INDÍTVÁNYDZŐK

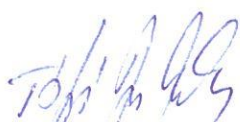
Mindezt arra alapozzuk, hogy nincs olyan konkrét normatív rendelkezés, amelyre a Fővárosi Ítéltábla alapozhatta volna döntését. Az Irányelv nem tartalmaz a tárgyi hatályát szűkítő rendelkezést. Egyébiránt az EUB sem hozott eddig olyan döntést, amely a Fővárosi Ítéltábla döntésével azonos álláspontra jutott volna. Az Ítéltábla ilyen, a döntését megalapozó jogforrást nem jelölt meg ítélete indokolásában, azaz döntése, e tekintetben egyáltalán nincs megindokolva.

Álláspontunk szerint a másodfokú bíróság ítéletének az indokolása akkor felelne meg a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó követelményeknek, ha egyértelműen megjelölné, hogy mely jogforrásra alapozva nem tartja az Irányelv hatálya alá tartozónak a sztornóbiztosítási díjat, a vízumügyintézési díjat és a vízumdíjakat.

Alkotmányjogi panaszunk vizsgálata során az Alkotmánybíróság bizonyára észlelni fogja, hogy a másodfokú eljárásban képviseletünket ellátó jogi képviselőnk nem kezdeményezte az uniós joggal kapcsolatos kérdés előzetes döntéshozatal iránti előterjesztését. Ennek oka, hogy az első és a másodfokú eljárás főkérdése is az volt, hogy terheli-e az alperest az Irányelv nem megfelelő átültetése miatt kártérítési kötelezettség. Az Irányelv hatályával kapcsolatos alperesi érvek az eljárás részletkérdései közé tartoztak. Jogi képviselőnk beadványában kifejtette ezzel kapcsolatos álláspontunkat. A másodfokú tárgyaláson – ahogyan az a tárgyalási jegyzőkönyvből is kiderül - a bíróság nem osztotta ránk bizonyítási teherként azt, hogy további bizonyítékokkal támasszuk alá, hogy álláspontunk szerint miért terjed ki az Irányelv hatálya sztornóbiztosítási díjra, a vízumügyintézési díjra és a vízumdíjakra. Mindezek alapján jogi képviselőnk okkal vélelmezte, hogy az alperesnek az Irányelv hatályával kapcsolatos érveit a bíróság nem tartotta relevánsnak. Az első és egyben utolsó másodfokú tárgyalás rövid ideig tartott, a bíróság, annak minden előnyével és hátrányával együtt elsősorban a jogvita mihamarabbi elbírálására törekedett.

Melléklet: Korábban előterjesztett, IV/1858/2017. számon nyilvántartásba vett alkotmányjogi panasz teljes bizonyító erejű magánokirati formában, valamint az ahhoz tartozó mellékletek

Miskolc, 2017. november 19.

Tóthné Boros Mónika
indítványozó

Tóth Lajos
indítványozó

